

אתה חי עם אדם במשך שנים, מתרגל לכל מעשיו, צוחק לבדיחותיו, מקשיב לצרותיו ובעיותיו משפתו בשלך, עד שהוא כמו טבוע בדמך, כמו הרגל שאין להשתחרר ממנו, והנה יום בהיר אחד הוא מסתלק מעולמך ומשאיךך עומד ותוהה: האם כל מה שעשית עימו היה לשווא? האם לחינם זרעת, האמנת ובטחת?

פשוט וכנה היית, חנן, ומשום כך אהבנוך. את פרק חיךך עד לצבא השתדלת לשכוח. פשוט לא אהבת את הלימודים, ומשום כך לא הצלחת בהם. בצבא, משניתנו לך היוזמה והאפשרויות השתנית מקצה לקצה. אהבת את הטנק וצוותו, שהפכו לביתך ולמשפחתך כאחד במשך תקופת שרותך.

זוכר אני איך התגאית בטנקים שלך, ויודע אני שלא הגזמת. וכיוון שאהבת אותם וכך גם התייחסת אליהם, הפכת – כדבר המובן מאליו – למפקד טנק. א ואחרי כן השיבה הביתה. קשה היה לך, כמו לכולנו, להיקלט בבנות, אבל אהבת את העבודה הקשה והתגאית בה. זוכר אני שסיפרת לי פעם כיצד התנצחת עם חבריך במילואים, שלא העריכו את עבודתך בבנות. סיפרת לי כיצד שכנעת אותם להכיר בעובדה שרוב העבודות דורשות חשבה וידע יותר משהם סבורים.

מאז ששוחררת היית שכני לחדר. יחד היינו מבלים את יום העבודה, ואחרי כן עד שעות מאוחרות יושבים ומעלים את בעיותינו איש באוזני רעהו. חדרך היה פתוח לכולנו. כי בטחת בנו ואנו בטחנו בך. כמעט כל יום שישי היה הופך חדרך מקלט לחברה, אם לריקודים ואם סתם לשיחות על ענייני דיומא.

מאז ששוחררת שאפת ללמוד יותר, להכיר יותר, לדעת יותר, ואכן, השתנית מאד. כמה שנאת את חוסר המעשה, את הבטלה. בהשפעתך התחלנו משחקים מדי שבוע כדורסל. עוד הרבה חשבנו לעשות ביחד – עד אותו יום שבו השיגך מוקד המרצחים, פה על אדמתך, במקום שאהבת ויצרת, בענף ששאפת לקדמו ולפתרו יחד עם כולנו – עד כי נדמה היה שאכן השגת זאת. אך רק נדמה היה. קשה יהיה עתה בלעדיך.

אבל שומה עלינו להמשיך בדרך. זיכרך יתן בנו את הכוח להמשיך בדרכנו-דרכך, ולהוכיח למרצחים שדבר לא יפחידנו. לא אשכחך לעד.